

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 27Co/94/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814211487  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3814211487.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobkyne: Q., proti žalovanej: O., zastúpenej X., o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. apríla 2022 č.k. 6C/98/2014-267, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrzuje.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. - o trovách konania medzi stranami sporu **m e n í t a k**, že stranám sa nárok na náhradu trov konania vzniknutých v konaní pred súdom prvej inštancie **n e p r i z n á v a**.

Stranám sa **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobkyne na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy zamietol a výrokom II. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou a doplnenou žalobou voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 30,- eur z titulu náhrady materiálnej škody, náhrady škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s ňou tvrdným zásahom do jej osobnostných práv v sume 1000,- eur. Dôvodila, že príčina škody nielen materiálnej, ale aj vznikutej jej na zdraví a v neposlednom rade aj zásah do práv osobnostných majú pôvod v tom, že Obvodný úrad V. rozhodnutím č.k. R.-PD-R.-XXXX/XXXXX-XX zo dňa 12.10.2012 nesprávne rozhodol, keď ju uznal za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého ako konštatoval sa mala dopustiť tým, že dňa 20.6.2011 v čase okolo 10.24 hod. pred domom na ulici R. X v O. pri konflikte so svojou neterou O. Q. (žalovanou) túto mala do krvi poškriabať na zápästí pravej ruky a roztrhnúť jej korálový náramok, teda úmyselne narušiť občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním a spôsobiť jej tak škodu v približnej výške 5,- eur. Podľa názoru žalobkyne, incident sa odohral inak, keďže to bola naopak žalovaná, ktorá napadla žalobkyňu, a to na verejnom chodníku, kam za ňou dobehla z jej pozemku, jej brat (otec žalovanej) tam nebol, na balkón vyšiel až potom, ako žalovaná utekala pod balkón na neho zakričať. Žalovaná ju ľživo obvinila a jej brat krivo svedčil proti nej. Na svojho brata a žalovanú podala viaceré trestné oznámenia, ktoré boli zamietnuté. Iba v jednej veci bolo vyhovené jej sťažnosti pred Okresnou prokuratúrou v V.. Od Obvodného oddelenia policajného zboru v V. jej bolo dňa 4.3.2013 doručené upovedomenie o začatí trestného stíhania žalovanej od 1.2.2013 za prečin ublíženia na zdraví, vyšetrowanie tohto skutku bolo zo strany polície umelo naťahované a trestné stíhanie za prečin ublíženia

na zdraví, ktorého sa dopustila žalovaná, bolo nakoniec zastavené, lebo to bol len priestupok a nie trestný čin, pričom priestupok žalovanej proti občianskemu spolunažívaniu nebolo možné prejednať z dôvodu, že uplynula premlčacia doba tohto priestupku. Žalobkyňa ďalej uviedla, že zo strany správnych orgánov a polície bola nesprávne vyhodnotená fotodokumentácia a video záznamy, ktoré sama ponúkla polícii, nebol vypočutý policajt, ktorý sa bezprostredne po incidente pýtal jej matky a brata, či tento incident videli, bolo zamlčané jej lekárske potvrdenie. Pri prejednávaní priestupku pred správnym orgánom žalobkyňa žiadala, aby bola vykonaná rekonštrukcia, pričom jej žiadosti správny orgán nevyhovelo, postupom pred správnym orgánom boli porušené jej práva a bola jej odňatá možnosť pre spravodlivé vyriešenie veci. Keďže bola napadnutá na verejnom chodníku žalovanou požaduje, aby súd zaviazal žalovanú k náhrade za škodu v sume 5,- eur za natrhnutý golier na vetrovke, ďalej sumy 5,- eur z titulu náhrady za škodu spôsobenú na topánkach, ku ktorej došlo takým spôsobom, že žalovaná sa pri napadnutí postavila žalobkyni na obidve nohy a snažila sa siahnuť jej fotoaparát z krk, v dôsledku čoho boli oškreté topánky, ďalej požaduje náhradu škody v sume 20,- eur, keďže žalovaná jej na fotoaparáte odlúpila lak. Celkovo teda požaduje sumu 30,- eur z titulu náhrady majetkovej škody. Ďalej sa domáhala náhrady za ušlý zisk v sume 281,71 eur spolu s 9,25 % ročne úrokom z omeškania zo sumy 281,71 eur od 4.7.2011 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu, pri výpočte ktorej sumy vychádzala z jej príjmov na základe daňového priznania z roku 2011 (5.418,60 eur), ktoré vydela 250 pracovnými dňami v roku a výsledok vynásobila počtom dní práceneschopnosti (13). Domáha sa tiež nároku na náhradu škody na zdraví a z nej vyplývajúcich nárokov náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Lekársky posudok priložila ako prílohu k žalobe. Žiadala, aby výšku škody určil súd na základe bodového ohodnotenia. V konečnom dôsledku žiadala náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.000,- eur, čo zdôvodnila právom na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Obvodný úrad v V. ju uznal vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, hoci v skutočnosti to bolo presne naopak, čím došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv, tiež fyzickým napadnutím žalovanej, jej krivými obvineniami a výpoveďami, nevhodným verbálnym prejavom (nadávkou), nepravdivými písomnými tvrdeniami (o jej matke ako jedinom svedkovi incidentu sa písomne lživo vyjadrila, že sa jedná o ženu trpiacu stareckou demenciou). Náhrady nemajetkovej ujmy sa domáha žalobkyňa aj za poškodenie dobrej povesti a vážnosti u spoluobčanov tvrdiac, žalovaná hrubým spôsobom narušila rodinné vzťahy (jej matke sa nezdravia a nepomáhajú jej a ona ich nechce ani vidieť). V rámci náhrady nemajetkovej ujmy požaduje náhradu za stratu času a energie v súvislosti s fyzickým napadnutím žalovanou, následným nekompetentným vyšetrovaním a riešením sporu.

3. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, doručenému súdu prvej inštancie dňa 24.10.2014 vzniesla námietku premlčania všetkých uplatnených nárokov žalobkyne a žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poprela skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a poukázala na to, že vzájomný konflikt medzi ňou a žalobkyňou, ku ktorému došlo dňa 20.6.2011 bol prešetrený políciou, pričom z právoplatného rozhodnutia Obvodného úradu V., sp. zn. R.-PD-R.-XXXX/XXXX-XX zo dňa 12.10.2012 jednoznačne vyplýva, že protiprávneho konania sa dopustila žalobkyňa, ktorá bola právoplatne uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, za čo jej bola uložená pokuta v sume 15,- eur, ktoré rozhodnutie bolo preskúmané druhostupňovým orgánom - Ministerstvom vnútra SR, ktorý v závere svojho oznámenia uviedol, že rozhodnutie a aj postup správneho orgánu v predmetnom priestupkovom konaní hodnotí ako zákonný. Žalovaná súčasne priložila oznámenie MV SR zo dňa 4.2.2013. Žalovaná tiež uviedla, že žalobkyni nebola spôsobená žiadna škoda, práve naopak, v dôsledku incidentu bola škoda spôsobená žalovanej, čo je riadne zadokumentované aj v priestupkovom spise, naviac táto bola po incidente predvedená políciou na Obvodné oddelenie policajného zboru v V. a pokiaľ by mala zranenia v uvádzanom rozsahu, tak by o tom musel existovať záznam na polícii. Po tom, ako bola žalobkyňa prepustená z polície, nejavila žiadne známky zranení a nestťažovala sa na poškodenie zdravia. Bodové ohodnotenie zranení a bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia považuje za neobjektívne a účelové. Rovnako uviedla, že sa nedopustila žiadneho konania, ktorým by zasiahla do občianskej cti, alebo ľudskej dôstojnosti žalobkyne. Konflikt, ku ktorému došlo dňa 20.6.2011 v O., nevyprovokovala a práve žalobkyňa svojím agresívnym správaním ju poškodila a spôsobila jej aj zranenia. Žalovaná žalobkyňu pri uvedenom incidente ani neudrela a ani iným spôsobom nenapadla tak, aby jej mohli vzniknúť ňou uvádzané zranenia.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že rozhodnutím Obvodného úradu v V. č.k. R.-PD-R.-XXXX/XXXX-XX zo dňa 12.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.11.2012, bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm.

d/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustila tým, že dňa 20.6.2011 v čase okolo 10.24 hod. pred domom na T. R. X v O. pri konflikte so svojou neterou O. Q. (žalovanou), túto do krvi poškrabala na zápästí pravej ruky a roztrhla jej koráľkový náramok, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním a spôsobila jej tak škodu v približnej výške 5,- eur. Za spáchaný priestupok správny orgán uložil žalobkyni pokutu v sume 15,- eur. Žalobkyňa má za to, že rozhodnutie správneho orgánu je nesprávne a dňa 20.6.2011 to bola naopak žalovaná, ktorá žalobkyňu napadla na verejnom chodníku na R. ulici v O., čo preukazovala predloženými lekáorskými správami zo dňa 21.6.2011 od všeobecného lekára pre dospelých Q.. V. W. a záznamu o poskytnutí lekárskej prvej pomoci zo dňa 20.6.2011 od Q.. B. D.. Žalobkyňa interpretovala svoju verziu incidentu zo dňa 20.6.2011 (škodovej udalosti) tak, že žalobkyňa na pozemku žalovanej fotografovala veci, ktoré mali byť predmetom dedičského konania a keď odchádzala z jej pozemku, mala vypnutý fotoaparát, avšak, keď sa ku nej priblížila žalovaná, ktorú pozná od narodenia, že má neurotickú povahu, tak fotoaparát zapla, žalovaná jej chcela fotoaparát strhnúť a preto so žalobkyňou mykala, škriabala ju a kopala, fotoaparát jej žalovaná nestrhla, ale ho vypla žalobkyni. Ku škode na topánkach došlo tak, že žalovaná sa postavila žalobkyni na obe topánky, prilepila sa úplne ku nej a snažila sa jej zobrať úplne remenec z fotoaparátu, ktorý sa nachádzal pod vetrovkou. Náhradu škodu na zdraví si uplatňuje na základe lekárskeho posudku zo dňa 12.06.2014 vypracovaného Q.. V. W., všeobecným lekárom za 34 bodov bolestného a 550 bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“). Náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- eur si uplatňuje z dôvodu, že bola žalovanou krivo obvinená a Obvodným úradom v V. uznaná vinnou za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu krivého svedčenia otcom žalovanej. Súdne konania prebiehali na všetkých stupňoch až po Najvyšší súd SR, rozhodnutia neboli vydané v prospech žalobkyne (tvrdí, že z dôvodu oneskorene podaných opravných prostriedkov). Bolela ju chrbtica, zápästie, mala na krku modriny, ako ju žalovaná ťahala, nemohla ísť ani medzi ľuďmi. Tvrdila, že jej dobrá povest' bola poškodená minimálne tým, že tento incident bol rozmazaný po všetkých orgánoch. Jedna jej kamarátka, konkrétne Y. D. ju v dôsledku tohto incidentu nepokladá za potrebné ani pozdraviť. Rovnako sociálna pracovníčka, keď prišla šetriť pomery k jej mame, z dôvodu záujmu žalobkyne o pozíciu opatrovateľky, tak sa jej matky pýtala, že ako vychádza žalobkyňa s rodinou žalovanej z dôvodu, že ide o dvoj-dom a že niečo počula. Žalovaná na pojednávaní poprela skutkové tvrdenia uvádzané žalobkyňou a v jej verzii incident zo dňa 20.6.2011 interpretovala tak, že v daný deň okolo 10:00 hodiny, keď prišla niečo zobrať domov v O., pretože sa následne mala stretnúť s manželom v meste, keď vyšla z domu, tak videla ako žalobkyňa odchádza z jej pozemku, resp. stála tam a fotila na pozemku žalovanej, a tak nastúpila do auta a čakala, pokiaľ žalobkyňa opustí pozemok. Keď sa tak stalo, žalovaná následne s autom vyšla na ulicu, prešla o dva domy vyššie asi po kruhový objazd a uvidela, že žalobkyňa sa opäť vracia na jej pozemok, preto auto nechala zaparkované na ulici a vošla do dvora. Žalobkyňa sa nachádzala za bočným vchodom jej domu, čo je minimálne na území 15 m jej pozemku, preto ju vyzvala, aby pozemok opustila, čo žalobkyňa nerešpektovala a postupne prichádzala ku nej. Žalobkyňa vrela žalovanej, že kradli, na čo jej ona povedala, že nekradli, aby ich neobviňovala a aby prestala fotiť, že si to nepraje. Žalovaná vytiahla mobil, aby zavolala policajtov. Žalobkyňa ju napadla takým spôsobom, že jej doškriabala pravú ruku a roztrhla jej náramok. Žalobkyňa stále hovorila, že bude fotiť, tak jej dala ruku pred fotoaparát. Žalobkyňa ju fotoaparátom udierala po ruke. Ako sa bránila, tak sa snažila vytlačiť žalobkyňu zo svojho pozemku. Žalobkyňu neškrtila, nekopala, a ani nič iné nerobila. Popritom ako sa to dialo, zakričala žalovaná na svojho otca, ktorý vyšiel na balkón. Následne vyšla babička na balkón. V dôsledku toho, že žalobkyňa bola vo vzťahu ku žalovanej agresívna, tak bola zaistená v cele predbežného zaistenia. Od okamihu ako prišli policajti, žalobkyňa nejavila žiadne známky poranenia, ktoré by si vyžiadalo lekárske vyšetrenie. Žalobkyňa však naopak videla, ako žalovanej krváca ruka a korálky sú rozsypané z roztrhnutého náramku, ktoré sa nachádzali na jej pozemku, čo svedčilo o tom, kde sa incident stal, videl to aj policajt Y., ktorý jej pomáhal korálky zbierať. Z výpovede svedka Q.. V. Q., manžela žalovanej vyplynulo, že prišiel domov tesne po incidente a neskôr prišla aj polícia, v tom čase sa žalobkyňa vyjadrovala nielen voči žalovanej vulgárne, ale aj voči bratovi žalobkyne a jej mame, ktorá stála na balkóne, následne zišla dole, upozorňovala žalobkyňu, nech sa tak nespráva, pričom na žalobkyni nevidel žiadne poranenie. Keby bola poranená, tak by takto verbálne ani fyzicky komunikovať nemohla. Následne ako bola prepustená z polície, opätovne fotila. Vie o tom, že žalobkyňa má dlhodobé zdravotné problémy, s krčnou chrbticou, že ju bolia aj kĺby. Na druhý deň po incidente, žalobkyňa odchádzala, nosila do taxíku objemné veci, tašky preto usúdil, že ani večer v deň incidentu a ani ráno sa u žalobkyne neprejavovali žiadne zdravotné problémy, tiež bezprostredne po incidente hýrila energiou, nebola vôbec sklúčená. Z výpovede svedkyne I. G., matky žalobkyne a starej matky žalovanej vyplynulo, že videla v uvedený deň ako sa žalobkyňa pohybuje po chodníku, na krku mala fotoaparát, v tom žalovaná

prešla z dvora cez cestu do auta. Videla, že žalobkyňa má na krku fotoaparát, ako žalovaná napadla žalobkyňu, následne popadali korálky, potom prišiel jej syn. Z výpovede svedka V. G. (brata žalobkyne a otca žalovanej) vyplynulo, že videl, ako žalobkyňa drží v ruke fotoaparát a druhou rukou sa oháňala po žalovanej, ktorá vytláčala žalobkyňu z dvora. Keď vyšiel von, tak aj žalobkyňa aj žalovaná boli na chodníku, žalobkyňa nemala žiadne zranenia. Prostredníctvom dožiadaného súdu v O. V. bol vypočutý svedok Q.. V. W. ošetrojúci lekár žalobkyne, ktorý uviedol, že nemôže posúdiť k akým zraneniam došlo dňa 20.6.2011, ide o veľmi staré správy, že začiatok a koniec liečby nie je možné presne stanoviť, nakoľko pacientka je polymorbídna. Dôvodom PN-ky žalobkyne od 21.6.2011 do 3.7.2011 bolo pomliaždenie hrudnej chrbtice. Závery ortopedického vyšetrenia, na ktoré bola žalobkyňa odoslaná dňa 4.7.2011 boli také, že sa jednalo o stav po pomliaždení mäkkých tkanív s tým, že tieto zranenia zanechali na navrhovateľkinom zdravotnom stave trvalé následky (zvýšená neuróza, keďže ide o polymorbídnu pacientku, mení sa charakter jej doterajších chorôb). Súd prvej inštancie následne uznesením sp.zn. 6C/98/2014-186 zo dňa 20.7.2020 nariadil znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia, traumatológia a vypracovaním znaleckého posudku poveril znalca Q.. V. F., s výkonom činnosti v I. (so zvlášť špecializáciou na traumatológiu) znalecký posudok pod č. XX/XXXX v ktorom uviedol, že podľa zdravotnej dokumentácie žalobkyňa dňa 20.6.2011 pri predmetnom incidente utrpela poranenia, ktoré sú v zdravotnej dokumentácii uvedené a to: petéchie (drobné krvné bodky obyčajne po nevýraznom tlakovom poranení) a škrabance na krku vľavo, pohmoždenie pravého stehna, pohmoždenie pravého predkolenia, škrabance drobné na ľavom predlaktí. V spisovom materiáli však nie je prítomné žiadne iné ďalšie vyšetrenie a ošetrenie, ktorý popis zranení je pre znalecké dokazovanie nepoužiteľný, nakoľko je tak všeobecný a neodborný, že nie je možné z neho vyvodiť rozsah, charakter a dokonca ani lokalizáciu zranení. Nálezy a závery Q.. W. treba zo znaleckého hľadiska posudzovať ako nepreskúmateľné. Akékoľvek traumatické poškodenie, ktoré má forezný charakter, musí byť vyšetrené odborným lekárom, v danom prípade chirurgom, alebo traumatológom. Žalobkyňa bola vyšetrená cca až 8 hodín po predmetnom incidente a tak priama súvislosť s časovým priebehom je pochybná. Charakter poranení a ich rozsah možno označiť za veľmi pravdepodobný, tak ako to žalobkyňa uviedla v žalobe. Zranenia u žalobkyne možno označiť za ľahké, z hľadiska závažnosti nevýznamné. Liečba takýchto zranení trvá 5-6 dní, bez nutnosti PN a bez možnosti vzniku trvalých následkov. Stav bol ustálený po ukončení liečby, teda po 5-6 dňoch. V zdravotnej dokumentácii zranenia sú síce popísané, ale nie je ordinovaná žiadna lokálna liečba, čo je charakterizované pre bezvýznamné, liečbu nevyžadujúce poranenia. Pokiaľ ide o možnú psychickú ujmu, ktorú uviedol a obodoval Q.. W., túto označil za ničím nepodloženú, špekulatívnu a do pôsobnosti obvodného lekára nepatriacu. O psychickej ujme z nejakého úrazu možno uvažovať len vtedy, ak je bezprostredná kontinuita psychických ťažkostí evidovaná psychiatrom, resp. psychológom dlhodobo a v takom prípade znalecké posúdenie môže vykonať len znalec z oblasti psychiatrie. Právny zástupca žalovanej v nadväznosti na posudok poukázal na to, že znalec akceptoval poranenie žalobkyne, ktoré mala utpieť dňa 20.6.2011, v rozsahu nálezu Q.. S. B. zo dňa 21.6.2011 v O., a to početné škrabance po nechtach na ľavom predlaktí na vonkajšej strane, tiež odtlačky 3 nechtov a jeden škrabanec na ľavom líci avšak dňa 21.6.2011 bola na vyšetrení u Q.. S. B. v O. tiež žalovaná, pričom lekárka jej popísala presne tie isté zranenia, ako znalec uvádza v časti B., bod 2 znaleckého posudku u žalobkyne. Žalobkyňa so znaleckým posudkom Q.. V. F. nesúhlasila, označila ho za nekompetentný. Uviedla, že dňa 4.7.2011 bola na kontrole počas PN-ky, lekár uviedol, že pretrvávajú bolesti pohybového aparátu, bola odoslaná na ortopedické vyšetrenie, na ktorom bola dňa 12.7.2011 kvôli napadnutiu, ortopedička však kontrolu do lekárskej správy ani nenapísala.

5. Na takto zistený skutkový stav veci, súd prvej inštancie aplikoval ust. §§ 100 ods. 1, 101, 106, 11, 13 ods. 1,2, 420 ods. 1, 441, 442 ods. 1, 444, 446 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Primárne sa vysporiadaval s účinkami žalovanou vnesenej námietky premlčania, a to vo vzťahu ku všetkým žalobkyňou uplatneným dielčím nárokom so záverom o ich premlčaní. Vo vzťahu k nárokom na náhradu škody spôsobenej na zdraví primárne posudzoval, kedy nastalo u žalobkyne ustálenie zdravotného stavu, ktorá okolnosť je významná z hľadiska plynutia premlčania. Ošetrojúci lekár žalobkyne Q.. V. W., ošetrojúci lekár žalobkyne uviedol, že žalobkyňa je polymorbídna pacientka (mení sa charakter jej doterajších chorôb) a preto nie je možné stanoviť začiatok a koniec liečby. V konaní ustanovený znalec prim. Q.. V. F. uviedol, že zranenia popísané v zdravotnej dokumentácii žalobkyne možno označiť za ľahké, z hľadiska závažnosti nevýznamné, liečba ktorých zranení trvá 5-6 dní, bez nutnosti PN a bez možnosti vzniku trvalých následkov. Stav bol podľa názoru súdu prvej inštancie takto ustálený po ukončení liečby, teda po 5-6 dňoch od incidentu v konkrétnej dňom 26.6.2011, príp. 27.6.2011, odkedy

(od ustálenia zdravotného stavu žalobkyne) začala tejto plynúť 2- ročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula najneskôr dňa 27.6.2013, pričom žaloba bola podaná až po uplynutí premlčacej doby (dňa 23.6.2014). Ak by súd vychádzal z lekárskeho posudku Q.. V. W., liečba bola ukončená (PN-ka ukončená) dňa 4.7.2011 aj tak premlčacia doba by uplynula dňa 4.7.2013. Lekársky posudok sa vydáva len čo zdravotný stav poškodeného možno z medicínskeho hľadiska považovať za ustálený, hodnotenie Q.. V. W. bolo vypracované až dňa 12.6.2014, teda po uplynutí 3 rokov od poškodenia na zdraví, pričom je len dokladom potvrdzujúcim, že došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia, teda od uvedeného dátumu 12.6.2014 sa nemôže počítať plynutie premlčacej doby, žalobkyňa mala dávno pred vydaním hodnotenia ustálený zdravotný stav, a preto ho bolo možné vydať oveľa skôr. Čo sa týka uplatnenej náhrady materiálnej škody na topánkach v sume 5,- eur, natrhnutom golieri na vetrovke v sume 5,- eur a poškodenom laku na fotoaparáte v sume 20,- eur, v tomto prípade je ustanovená kombinovaná premlčacia lehota, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Subjektívna premlčacia lehota je dvojročná a na začatie plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti a/ vedomosti o škode a b/ vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Žalobkyňa sa o škode dozvedela dňa 20.6.2011, v deň incidentu musela vedieť o majetkovej škode, ktorá jej bola spôsobená, že má natrhnutý golier, poškodené topánky a aj lak z fotoaparátu, súčasne v uvedený deň aj vedela, že za túto škodu zodpovedá žalovaná. Objektívna lehota začala plynúť od udalosti, z ktorej vznikla škoda, teda od 20.6.2011. Právo na náhradu majetkovej škody v sume 30,- eur sa premlčalo v subjektívnej lehote dňa 20.6.2013 a to bez ohľadu na to, že objektívna lehota ešte neuplynula. Žaloba bola podaná na súde dňa 23.6.2014. Teda nárok žalobkyne na náhradu majetkovej škody je premlčaný. Pokiaľ ide o premlčanie práva na náhradu škody - ušlého zisku, tiež je ustanovená kombinovaná premlčacia lehota, a to subjektívna (dvojročná) a objektívna (desaťročná). Žalobkyňa si uplatnila ušlý zisk v sume 281,71 eur za PN od 21.6.2011 do 3.7.2011. Subjektívna premlčacia lehota je dvojročná a začala plynúť 21.6.2011, keď nemohla vykonávať činnosti z podnikania aj v tomto prípade neuplatnila nároky v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Na základe uvedeného súd všetky tieto nároky považoval za premlčané na základe námietky premlčania žalovanej. Súd nevykonal dôkazy, a to kontrolné znalecké dokazovanie znalcom X.. X. Y., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia, či ustanovením znalca z odboru psychiatria, ako to žiadala žalobkyňa jednak s poukazom na vznesenú námietku premlčania, ktorú posudzoval prednostne, ale aj preto, že žalobkyňa nezložila preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Žalobkyňa tiež navrhovala, aby súd vykonal výsluch nadpor. P. Q. a nadstrážm. Y. Y., ďalej žiadala rekonštrukciu incidentu a znalecké dokazovanie poskytnutej dokumentácie z jej fotoaparátu. Uvedené dôkazy súd nevykonal s poukazom na premlčané nároky žalobkyne.

6. Nad rámec záveru o účinnosti žalovanou vznesenej námietky premlčania voči všetkým nárokom na náhradu škody, súd prvej inštancie tiež skonštatoval, že z vykonaného dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o naplnení zodpovednostných predpokladov žalovanej za škodu vzniknutú žalobkyňi. Poukázal na to, že medzi žalobkyňou a žalovanou, ktorá je jej neterou sú zjavne veľmi zlé, naštrbené rodinné vzťahy, pretrvávajúce od roku 2008, obidve rozdielne opisujú skutkový dej udalosti zo dňa 20.6.2011, žalobkyňa tvrdí, že bola napadnutá žalovanou a naopak žalovaná tvrdí, že bola napadnutá žalobkyňou. Žalobkyňa tvrdí, že žalovaná bola agresívna a naopak žalovaná tvrdí, že bola žalobkyňa agresívna (po incidente bola v cele policajného zaistenia). Z lekárskeho správ predložených oboma vyplýva, že tak žalobkyňi, ako aj žalovanej v uvedený deň 20.6.2011 vznikli malé poranenia kože. Ust. § 441 OZ berie do úvahy účasť poškodeného na spôsobenej škode a pre takého situácie predpokladá spôsoby riešenia, 1/ poškodený znáša celú škodu sám a 2/ poškodený znáša pomernú časť škody, ak svojím pričinením prispel k vzniku škody, pričom sa posudzujú všetky príčiny, ktoré viedli ku vzniku škody. Priamy svedok, ktorý by bol prítomný počas celej udalosti zo dňa 20.6.2011, nebol, súd tak nemal za preukázané, čo a kto bol príčinou vzniku incidentu a kto koho napadol. Žalobkyňa nepreukázala príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a škodou, naviac v priestupkovej veci pod sp.zn. R.-PD-R.-XXXX/XXXXX-XX zo dňa 12.10.2012, bolo vydané rozhodnutie, ktorým práve žalobkyňa bola uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zo dňa 20.6.2011, ktorým rozhodnutím je súd viazaný v občianskoprávnom konaní (§ 193 CSP, ktorý obsahovo nadväzuje na ust. § 135 ods. 1 O.s.p. čo podľa jeho názoru je potrebné aplikovať aj na priestupky, keďže ust. § 193 CSP rozsah viazanosti upravuje rovnako pre trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt). Na konkrétnosti posudzovanej veci z popísanej skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu vyplýva, že znakom skutkovej podstaty daného priestupku bolo aj to, že práve konaním žalobkyne bola spôsobená škoda žalovanej v sume 5,- eur, teda vyplýva z neho existencia príčinnej súvislosti medzi konaním žalobkyne a ujmu, ktorá vznikla

žalovanej (drobné ublíženie na zdraví žalovanej). Žalobkyňa však neuniesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažovalo preukázať splnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu na zdraví a majetku, o ktorej tvrdila, že jej protiprávnym konaním žalovanej mala vzniknúť. Pokiaľ aj k incidentu medzi stranami skutočne došlo, tak z dokazovania vyplynulo, že to boli obe strany, ktoré nejaké drobné poranenia pri ňom mali utrpieť, pričom z dokazovania nevyplývalo, kto a akým mechanizmom mal tento incident vyprovokovať, či ako prvý druhú stranu fyzicky napadnúť a spôsobiť jej zranenia. Čo sa týka premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.000,- eur, tak právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka premlčuje v trojročnej premlčacej dobe, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol rozhodujúci moment, kedy došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý porušiť, alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne a viedol k nemajetkovej ujme, ktorá začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 265/2009, sp. zn. 2 Cdo/194/2011). Žalobkyňa videla ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv fyzické napadnutie žalovanou (ku ktorému došlo dňa 20.6.2011), žalovanej krivé obvinenia a výpovede pred správnym orgánom (rozhodnutie správneho orgánu nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2012), nepravdivými tvrdeniami o jej matke a v neposlednom rade z dôvodu, že toto napadnutie bolo riešené pred všetkými orgánmi. Za neoprávnený zásah do osobnostných práv podľa žalobkyne možno považovať udalosť zo dňa 20.6.2011, ktorá ako tvrdí jej privodila psychické útrapy. Nasledujúcim dňom je deň 21.6.2011 a súd ustálil, že od tohto momentu začala plynúť trojročná premlčacia lehota a uplynula dňa 21.6.2014. Žaloba bola podaná na súde dňa 23.6.2014, a preto námietka žalovanej o premlčaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodná. Nad rámec toho uviedol, že žalobkyňa nárok na zaplatenie 1.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch ani nepreukázala, neuniesla dôkazné bremeno. Spornou zostávala skutočnosť, či žalovaná napadla žalobkyňu, čo však ani v pozitívnom prípade neznamená, že by bolo preukázané, že tým bola znížená vážnosť a dôstojnosť žalobkyne v spoločnosti do tej miery, že by mala mať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Návrh na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu ochrany osobnosti by bol dôvodný za predpokladu, že by žalovaná svojím konaním zasiahla do osobnostných práv žalobkyne takým spôsobom, že by sa zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezdalo postačujúce, a to najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, alebo jej vážnosť v spoločnosti. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňovala aj tým, že žalovaná krivo svedčila pred správnymi orgánmi, nadávala žalobkyňi, čo súd vyhodnotil ako nedôvodné. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže žalovaná mala v konaní plný úspech, súd jej priznal náhradu trov konania vo vzťahu k žalobkyňi v celom rozsahu, o ktorých výške, má rozhodovať súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že jej žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť a žalovaná bude zaviazaná nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100 %, alternatívne navrhovala zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní uviedla, že rozhodnutie napáda z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP, ktorých paragrafové znenie aj cituje v odvolaní (vada procesných podmienok, porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, nevykonanie navrhovaných dôkazov, existencia ďalších prostriedkov procesného úroku a obrany, ktoré doposiaľ neboli použité, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). V konkrétnostiach uviedla, že žalobou zo dňa 19.06.2014, ktorú doplnila na výzvu súdu podaním zo dňa 01.09.2014 sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy odvodzujúc ich vznik odo dňa 20.06.2011, kedy ju fyzicky napadla žalovaná na verejnosti, na ulici R. v O., kedy jej poškodila fotoaparát, topánky a golier na vetrovke v snahe stiahnuť jej fotoaparát z krku. Následne ju ťahala za remence fotoaparátu, kopala, v dôsledku čoho bola tiež práceneschopná, a preto za obdobie PN tiež požadovala náhradu ušlého zisku. Náhradu bolestného a SSU odvodzovala od ňou predloženého posudku. V ďalšom popisuje svoju verziu incidentu zo dňa 20.06.2011, kedy ako uvádza išla za svojím bratom a zároveň na ich pozemku fotila veci, ktoré od svojich rodičov zobral (ukradol), prípadne dostal. Takže nešla fotiť žalovanú, ako to v rozsudku naznačuje súd a namieta tiež popis udalostí súdom, ktorý navodzuje dojem, že úbohá žalovaná bola ňou nebudaj prenasledovaná. Namieta, že súd si neunúval pozrieť príslušnú fotodokumentáciu napriek tomu, že jeho povinnosťou bolo zistiť skutkový stav nezávisle od zmanipulovanej a skorumpovanej polície a Obvodného úradu V.. K incidentu privolať políciu, na čo bola z ich strany informovaná, že ju v tomto predišla žalovaná. Npor. Q. mal vidieť škrabance na jej ruke a krku, podliatiny na krku a

zlomený necht, pričom zauvažoval, či nezostala časť nechta na krku žalovanej, pretože na tvári táto nemala žiadne škrabance v rozpore s lekárskou správou, ale na krku, z čoho vyplýva, že buď klamala lekárka, alebo si škrabance žalovaná na tvári urobila sama. Menovaný policajný príslušník sa pýtal aj po príchode na miesto jej brata, či incident videl a ten povedal, že nie. Podľa jej názoru nesprávne zadokumentovanie incidentu má pôvod v tom, že skorumpovaní policajti dostali zrejme od nadriadených príkaz, ako majú postupovať. Pokiaľ si dokumenty z polície a Obvodného úradu V. súd preštudoval, nie je zrejmé, prečo ani na základe jej výslovnej žiadosti nepodnikol trestno-právne kroky voči svedkom V. G. a V. Q. v súvislosti s ich výpoveďou. Žalobu na okresný súd datovanú dňa 19.06.2014 podala poštou, a to dňa 19.06.2014 a nie ako uvádza súd dňa 23.06.2014 a to z dôvodu, aby dodržala 3-ročnú lehotu. Keďže súd ustálil, že premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 21.06.2011, je zrejmé, že jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je premlčaný, námietka v tomto smere vznesená žalovanou nie je dôvodná. Keby však žalobu podala aj 23.06.2014, bolo by to podľa nej v poriadku, lebo 21.06.2014 bola sobota. Na nahradení nemajetkovej ujmy trvá, pretože ju zainteresované inštitúcie úmyselne a cieľavedome poškodili. Žalovanú označuje za klebetnú osobu, nespravodlivo posúdený incident so žalovanou o niekoľko rokov neskôr spôsobil u jej matky psychické problémy. Ďalej popisuje okolnosti, za ktorých malo dôjsť k tomu, že matka od nej požadovala vrátenie daru, t.j. 4/6-iny domu, ktoré jej darovala. Vo výzve na vrátenie daru uvádzali aj fyzický konflikt medzi ňou a jej neterou, teda žalovanou. Túto výzvu poslali mestskému úradu, ukazovali ju policajtom a predpokladá, že aj susedom. Predpokladá, že susedia z oboch strán o incidente vedia, myslí si, že ho dokonca videli, ale solidárne s rodinou žalovanej mlčia, lebo sú amorálni. Náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňuje tým, že ju žalovaná fyzicky napadla na verejnosti, krivo obviňovala, nadávala jej a poškodila jej dobré meno a vážnosť, čo sa prejavilo v rodinných a susedských vzťahoch. So znaleckým posudkom Q.. F. nesúhlasila. Považuje ho za chybný, dopletený a nekompetentný. Žalovaná vo svoj prospech využívala spriaznených policajtov. Poukazuje tiež na to, že pokiaľ právny zástupca žalovanej vzniesol námietku premlčania už v podaní zo dňa 23.10.2014, nie je zrejmé, pokiaľ súd považoval nároky za premlčané, že už v tom čase nerozhodol o zamietnutí žaloby na podklade premlčania, ale naopak, viedol ďalej dokazovanie, čo viedlo aj k vzniku trov konania, o.i. aj z dôvodu, že súd ustanovoval znalcov. Namieta tiež, že okrem jej matky súd nevykonával žiaden z výsluchov svedkov, ktoré navrhla. Neboli akceptované tiež jej námietky proti zápisniciam. Žiadala o vyvodenie trestno-právnej zodpovednosti voči svedkom, čo rovnako súd neurobil. Navrhla znalecké dokazovanie ohľadom dokumentácie z jej fotoaparátu, s rekonštrukciou celého incidentu, čo súd nevykonával. Súd ju vyzval na zloženie preddavku na znalecké dokazovanie vo výške 700,- eur, požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, čomu nebolo vyhovené. Žiada tiež, aby súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ust. § 257 CSP a neuložil jej povinnosť nahradiť trovy konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vidí v tom, že súd rozhodol na základe skutočností, ktoré mu boli známe už na prvom pojednávaní vo veci, napriek tomu postupoval neúčelne a nehospodárne, keď vykonával ďalšie dokazovanie, napriek vznesenej námietke premlčania, tiež ďalšie pojednávania, ktoré boli takto neúčelné, nehospodárne, nesmerovali k zisteniu potrebných skutočností, ktoré neboli nevyhnutné pre rozhodnutie o vznesenej námietke premlčania. Má za to, že ako strana sporu nemôže znášať také trovy konania, ktoré vznikli výlučne v dôsledku neúčelného a nehospodárneho postupu súdu navyšujúceho nedôvodne trovy.

8. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že žalobkyni vôbec nejaká škoda vznikla v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej a teda absentuje základný predpoklad, a to existencia zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu, identicky ako ani v prípade náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa požaduje. Žalobkyňa však neuvádza žiadne nové skutočnosti, popisuje svoju verziu incidentu medzi stranami sporu zo dňa 20.06.2011 a trvá na dôvodnosti uplatnených nárokov, o ktorých tvrdí, že nie sú premlčané. Konflikt medzi stranami sporu bol riadne vyšetrený políciou a z právoplatného rozhodnutia Obvodného úradu V. sp. zn. R.-PD-R.-XXXX/XXXXX-XX zo dňa 12.10.2012 vyplýva, že protiprávneho konania sa dopustila práve žalobkyňa, ktorá bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, za čo jej bola uložená pokuta v sume 15,- eur. Žalovaná konflikt nevyvolala, žalobkyni žiadnu škodu nespôsobila a nijakým spôsobom nezasiahla do jej práv na ochranu osobnosti. V súvislosti s predmetným konfliktom nebola žalovaná uznaná za vinnú ani zo spáchania priestupku, ani zo spáchania trestného činu. Znalec Q.. V. F. vo svojom znaleckom posudku č. XX/XXXX zo dňa 02.10.2018 konštatuje, že v zdravotnej dokumentácii žalobkyne sú síce zranenia popísané, ale nie je ordinovaná žiadna lokálna liečba, čo je charakteristické pre bezvýznamné liečby nevyžadujúce poranenia. V súvislosti s odškodnením psychickej ujmy, ktorú uviedol a obodoval Q.. W., túto znalec

označil za ničím nepodloženú a špekulatívnu. Hoci nároky uplatnené žalobkyňou považuje žalovaná za nedôvodné a nepreukázané, z dôvodu opatrnosti vzniesla voči nim námietku premlčania, s ktorou sa súd riadne, podrobne a tiež správne vysporiadal. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa žalovaná stotožňuje a nepovažuje za potrebné bližšie sa k podanému odvolaniu vyjadrovať. Podľa jej názoru nedošlo k naplneniu ani jedného z odvolacích dôvodov, preto navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal jej právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Žalobkyňa vo svojej písomnej replike na vyjadrenie žalovanej uvádza, že nesúhlasí s jej tvrdeniami o tom, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný vznik škody na jej strane, či príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej. Pravdou je, že je obvinená ona, hoci v skutočnosti to bolo naopak. Skorumpované a nekompetentné inštitúcie sa nezaoberali porušovaním zákonnosti postupu polície a Obvodného úradu V., ani porušovaním zákonnosti neschopného Q.. Q. z Ministerstva vnútra SR. Súd sa zaoberal predovšetkým tým, že nevyčerpala v zákonnej lehote riadny opravný prostriedok, napriek tomu na žalovanú podala trestné oznámenie, ktorá však z priestupku obvinená nebola, lebo uplynula premlčacia doba na jeho prejednanie a tento ani úmyselne nebol riešený. So znaleckým posudkom nesúhlasila.

10. Žalovaná nevyužila právo písomnej dupliky na repliku žalobkyne.

11. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov.

12. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

13. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

14. V posudzovanej veci konanie bolo začaté ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu (OSP), vo veci bolo rozhodnuté a odvolanie bolo podané už za účinnosti terajšieho procesného kódexu (CSP).

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo odvolaním napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

16. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I., ktorým bola zamietnutá žaloba v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP a v napadnutej časti, ktorou bolo rozhodnuté o trovách konania medzi stranami sporu vzniknutých v konaní pred súdom prvej inštancie (vo výroku II.) za použ. § 388 CSP zmeniť, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady na jeho potvrdenie, ani zrušenie v tejto jeho časti. Odvolací súd rozhodol postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario).

17. Vychádzajúc z obsahu spisu, žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala zo strany žalovanej náhrady škody v skladbe sumy 30,- eur z titulu náhrady materiálnej škody, tiež náhrady škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrady ušlého zistku za obdobie práceneschopnosti a v konečnom dôsledku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s ňou tvrdeným zásahom žalovanej do jej osobnostných práv vo výške 1.000,- eur. Dôvodnosť svojich nárokov odvodzovala od udalosti, ku ktorej došlo dňa 20.6.2011, kedy ju podľa jej tvrdení žalovaná napadla na verejnom chodníku na ulici R. X, v O..

18. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že priznal účinky žalovanou vznesenej námietke premlčania všetkých uplatnených dielčích nárokov, nad rámec toho tiež konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou vo vzťahu ku naplneniu zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti na strane žalovanej pre vznik tvrdenej škody a tiež existencie protiprávneho zásahu do osobnostných práv žalobkyne ako predpoklad úvah o priznaní požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ust. §§ 100 ods. 1, 101, 106, 11, 13 ods. 1,2, 420 ods. 1, 441, 442 ods. 1, 444, 446 OZ, § 193 CSP).

19. Žalovaná v odvolaní uviedla, že rozhodnutie napáda z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP, ktorých paragrafové znenie aj cituje v odvolaní (vada procesných podmienok, porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, nevykonanie navrhovaných dôkazov, existencia ďalších prostriedkov procesného úroku a obrany, ktoré doposiaľ neboli použité, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), vymenujúc tak všetky dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 CSP, v konkrétnostiach nešpecifikujúc, v akých skutočnostiach vzhliada naplnenie toho-ktorého z nich. Posúdiac obsah odvolania ťažiskovo namieta nesprávnosť posúdenia premlčania ňou uplatnených nárokov a nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov, v časti rozhodnutia o trovách konania, namieta nezohľadnenie okolností sporu, ktoré podľa nej svedčia v prospech aplikácie ust. § 257 CSP.

20. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú spôsobilé k odlišnému, v prospech žalobkyne vydanému rozhodnutiu v časti o veci samej.

21. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti primárne posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady v konkrétnosti ani odvolateľka netvrdila. V odvolaní síce uvádza, že uplatňuje tiež dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (citujúc jeho znenie), neuvádza však žiadne skutočnosti, ktoré by indikovali k jeho naplneniu.

22. Následne sa odvolací súd venoval ťažiskovým námietkam žalobkyne, prostredníctvom ktorých (posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu) namieta nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), v konkrétnosti namietajúc nesprávne vyhodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania, tiež nesprávne právne posúdenie účinkov žalovanou vznesenej námietky premlčania (nesprávne určený koniec lehoty v kolízii s (ne)včasným podaním žaloby predovšetkým vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy).

23. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

24. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

25. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako nespôsobilé k záveru o vecnej nesprávnosti výrokovej časti napadnutého rozhodnutia v časti, ktorou rozhodol o veci samej.

26. Premlčanie ako právny inštitút, je následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva, z ktorého sa stáva tzv. naturálna obligácia. Na premlčanie súd prihliada len na námietku protistrany. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynúiteľnosť uplatneného práva. Právne účinky premlčania teda nastávajú, ak uplynie zákonom stanovený čas pre výkon subjektívneho práva a oprávnený subjekt v ňom neuplatní svoje právo na súde, za súčasného dovolania sa premlčania dlžníkom, keďže je výlučne na úvahe a v dispozícii dlžníka, či sa premlčania dovoľá. Zmyslom a účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na oprávnený subjekt, aby v primeranom čase uplatnil svoje subjektívne právo, zabrániť tomu, aby dlžníci neboli po časovo neprimeranú dobu nútení splniť si svoje povinnosti a v súlade so zásadou právnej istoty zabrániť existencii dlhodobého trvania práv a im zodpovedajúcich povinností.

27. Žalovaná sa snažila zvrátiť úspech uplatnených nárokov na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch primárne dovoľávaním sa premlčania uplatneného práva.

28. Súd prvej inštancie za rozhodujúce pre posúdenie namietaného premlčania práva považoval ust. §§ 100 ods. 1, 101, 106 Občianskeho zákonníka.

29. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

30. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

31. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

32. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

33. Do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končí sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 1 - 3 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len O.s.p., účinného v čase podania žaloby, ktoré je potrebné aplikovať podľa intertemporálneho ustanovenia § 470, ods. 3 CSP).

34. Ako bolo uvedené už v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala zo strany žalovanej náhrady škody v skladbe 30,- eur z titulu náhrady materiálnej škody, tiež náhrady škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrady ušlého zisku za obdobie práceneschopnosti a v konečnom dôsledku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ako satisfakcie v súvislosti s ňou tvrdeným zásahom žalovanej do jej osobnostných práv vo výške 1.000,- eur. Opodstatnenosť svojich nárokov odvodzovala od udalosti, ku ktorej došlo dňa 20.6.2011, kedy ju podľa jej tvrdení žalovaná mala fyzicky napadnúť na verejnom chodníku na ulici R. X, v O..

35. Pokiaľ ide o jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví, tieto sú samostatnými nárokmi (nárok na bolestné, nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia), pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba. Začiatok jej plynutia vo vzťahu k týmto samostatným nárokom je stanovený okamihom, kedy sa

poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe. Ide o tzv. subjektívnu premlčiaciu lehotu, pričom tzv. objektívna premlčacia lehota sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje (§ 106 ods. 2 OZ in fine). V prípade nároku na odškodnenie bolesti a za sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444 OZ) poškodeného, sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti a sťaženia jeho spoločenského uplatnenia; od tohto okamihu plynie subjektívna premlčacia doba. Pri odškodnení bolesti okolnosti rozhodujúce pre určenie bolestného sa stanú známe až po ukončení liečebného procesu, resp. po jeho ustálení, sťaženie spoločenského uplatnenia vzniká v dobe, v ktorej je možné zdravotný stav poškodeného po úraze, chorobe z povolenia alebo inom poškodení na zdraví považovať za ustálený a v ktorej je teda možné posúdiť, či vôbec a aký má zmenený (zhoršený) zdravotný stav poškodeného preukázateľne nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh a pristúpiť tak k jeho bodovému ohodnoteniu.

36. Vo vzťahu k vyššie uvedeným dvom nárokom na náhradu škody spôsobenej na zdraví (bolestné a SSÚ) súd prvej inštancie správne predovšetkým posudzoval, kedy nastalo u žalobkyne ustálenie zdravotného stavu, keďže ako správne uviedol, ide o okolnosť významnú z hľadiska plynutia premlčania takéhoto nároku v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, správne aplikujúc vo vzťahu k tomuto nároku výlučne ust. § 106 ods. 1 OZ. Žalobkyňa titulom náhrady škody na zdraví, ktorú ako tvrdila jej mala v dôsledku fyzického napadnutia dňa 20.06.2011 spôsobiť žalovaná, uplatňovala nárok na bolestné a SSU a to na základe posudku vystaveného ošetrovujúcim lekárom žalobkyne Q.. V. W. dňa 12.06.2014, ktorý však vo svojej výpovedi pred súdom nevedel stanoviť začiatok a koniec liečby v zdravotnej dokumentácii popísaných zranení, ktoré mala v dotknutý deň žalobkyňa utpieť odôvodňujúc to tým, že je polymorbídnou pacientkou (mení sa charakter jej doterajších chorôb). V konaní ustanovený znalec prim. Q.. V. F., zranenia popísané v zdravotnej dokumentácii žalobkyne (petéchie - drobné krvné bodky obyčajne po nevýraznom tlakovom poranení a škrabance na krku vľavo, pohmoždenie pravého stehna, pohmoždenie pravého predkolenia, škrabance drobné na ľavom predlaktí - vychádzajúc z rozsahu nálezu popísaného dňa 21.06.2011 Q.. B., ktorú žalobkyňa na druhý deň po incidente navštívila) označil v ním podanom znaleckom posudku (znalecký posudok pod č. XX/XXXX) za ľahké, z hľadiska závažnosti nevýznamné, liečba ktorých trvá 5-6 dní, bez nutnosti PN a bez možnosti vzniku trvalých následkov. Poukázal na to, že v zdravotnej dokumentácii popísané zranenia sú navyše z hľadiska ich lokalizácie a špecifickosti popísané nepreskúmateľným spôsobom, tiež nie je vo vzťahu k nim ordinovaná žiadna lokálna liečba, čo je charakteristické pre bezvýznamné, liečbu nevyžadujúce poranenia. Pokiaľ ide o možnú psychickú ujmu (ktorú uviedol a obodoval Q.. W.), túto označil za ničím nepodloženú, špekulatívnu a do pôsobnosti obvodného lekára nepatriacu (podľa znalca o psychickej ujme z nejakého úrazu možno uvažovať len vtedy, ak je bezprostredná kontinuita psychických ťažkostí evidovaná psychiatrom, resp. psychológom dlhodobo, pričom jej posúdenie môže vykonať len znalec z oblasti psychiatrie). V spisovom materiáli však nie je prítomné žiadne iné ďalšie vyšetrenie a ošetrovanie indikované v súvislosti s týmito zraneniami, navyše popis zranení je všeobecný a neodborný, nie je možné z neho vyvodiť dokonca ani lokalizáciu zranení. Nálezy a závery Q.. W., ktorý pre žalobkyňu vypracoval bodové hodnotenie ujmy na zdraví, znalec vyhodnotil ako nepreskúmateľné, keďže akékoľvek traumatické poškodenie, ktoré má forezný charakter, musí byť vyšetrené odborným lekárom (v danom prípade chirurgom, alebo traumatológom), navyše poukázal na to, že žalobkyňa bola vyšetrená cca až 8 hodín po predmetnom incidente a tak priama súvislosť s časovým priebehom je pochybná.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedených odborných záverov a súvisiacich zistení, pre potreby stanovenia počiatku premlčacej lehoty vo vzťahu k uplatneniu nárokom na náhradu ujmy na zdraví vzhľadom na to, že liečba popísaných zranení mohla podľa znalca trvať max. 5-6 dní, pričom zo zdravotnej dokumentácie vyplynulo, že vo vzťahu k nim nebola indikovaná žiadna následná liečba, či vyšetrenia (žalobkyňa síce tvrdila, že bola odoslaná na kontrolu ortopédovi, čo však zo zdravotnej dokumentácie nevyplývalo a žalobkyňa to nepreukázala), v dokumentácii nie sú zaznamenané ani kontinuálne návštevy psychiatra pre nadväzujúce možné psychické ťažkosti, sa odvolací súd stotožňuje s tým, že k ukončeniu liečby a tým aj k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo najneskôr na šiesty deň od incidentu v konkrétosti dňa 26.6.2011, pričom nasledujúci deň je takto potrebné považovať za okamih, kedy sa poškodená dozvedela o škode, poznajúc zodpovednú osobu od počiatku (žalovanú ktorá je mala ujmu spôsobiť), ktorým dňom 27.06.2011 tak bolo možné aj vykonať bodové hodnotenie jednotlivých nárokov, od ktorého dňa, ako správne posúdil tiež súd prvej inštancie aj začala tejto plynúť 2- ročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 27.6.2013 (čo bol štvrtok, teda riadny pracovný deň), pričom žaloba bola

podaná na súd prvej inštancie (vychádzajúc z podacej pečiatky na žalobe) až dňa 23.6.2014, teda jednoznačne cca až jeden rok po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie správne poznamenal, že k rovnakému záveru (o premlčaní dielčích uplatnených nárokov na náhradu škody na zdraví) by bolo nevyhnutné dospieť aj v prípade, ak by súd vychádzal z lekárskeho posudku Q.. V. W., ktorý však bol znalcom spochybnený, vychádzajúc z ktorého bola PN-ka žalobkyne ukončená dňa 4.7.2011 (odvolací súd poznamenáva, že znalec posúdil, že popísané zranenia PN nevyžadovali). Za správny odvolací súd považuje aj názor súdu prvej inštancie, vychádzajúc z ktorého vo vzťahu k týmto nárokom, nebolo možné odvodzovať počiatok premlčacej lehoty odo dňa vystavenia lekárskeho posudku (v tomto prípade bol vystavený až po takmer troch rokoch potom, ako bolo možné poškodenie zdravia u žalobkyne po ukončení liečby obodovať), keďže tento je len dokladom potvrdzujúcim, že došlo, resp. malo dôjsť k bolestnému, či sťaženiu spoločenského uplatnenia (znalec na rozdiel od Q.. W. možnosť SSU vylúčil a vznik psychickej ujmy posúdil ako nemajúci podklad v zdravotnej dokumentácii žalobkyne) a bolo možné ho v danej veci vydať oveľa skôr.

38. Bez dopadu na správnosť týchto záverov je argumentácia žalobkyne, prostredníctvom ktorej či už pred súdom prvej inštancie, alebo v odvolacom konaní so závermi znalca nesúhlasila, označujúcu znalecký posudok za chybný, dopletený a nekompetentný.

39. Znalecký posudok ako dôkazný prostriedok, ktorý súd hodnotí podľa zásad uvedených v ust. § 191 CSP (t.j. tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach), je bližšie upravený v § 207 ods. 1 veta prvá CSP, jedným zo špecifik ktorého je to, že má opodstatnenie vtedy, ak na posúdenie predmetu konania, respektíve určitej otázky v rámci prebiehajúceho konania, sú potrebné špeciálne znalosti, t.j. znalosti odborné, ktorými súd nedisponuje, o ktorý prípad zjavne pre potreby vysporiadania sa s nárokmi žalobkyne na náhradu škody za ujmu na zdraví išlo dôvodne tiež v danej veci. Aj znalecký posudok je však podriadený voľnému hodnoteniu dôkazov, čo znamená v súvislosti s inými vykonanými dôkazmi.

40. Formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov znalcom pre zadávateľa, tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. V prípade zistenia väd takéhoto posudku, z hľadiska možnosti jeho preskúmania je potrebné rozlíšiť, či ide o nedostatky formálneho vyhotovenia, o nedostatky nepreskúmateľnosti, poprípade nedostatky odborného zistenia, keďže súd správnosť odborných záverov vyjadrených znalcov preskúmať nemôže, tieto len môže voľne hodnotiť vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli poprípade z iných dôkazov.

41. V okolnostiach danej veci však preskúmaním obsahu znaleckého posudku odvolací súd nezistil, že by v konaní vypracovaný znalecký posudok, na ktorého odborných záveroch založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, vykazoval po formálnej stránke evidentné nedostatky, vykazoval známky neobjektivity, nepreskúmateľnosti, či neodbornosti. Z hľadiska obsahového je dostatočne preskúmateľný, zrozumiteľný, založený na znalosti skutočností pre posúdenie zadaných otázok, obsahujúci podklady súvisiace s obsahom spisového materiálu a z nich vyplývajúce zistenia (zadokumentované zranenia žalobkyne, ich charakter a k nim prislúchajúca možná liečba, či možnosť vzniku trvalých následkov, či psychickej ujmy), spracovaný je vyčerpávajúco v zmysle zadaných mu úloh so zrozumiteľným odôvodnením jeho záverov (na rozdiel od posudku Q.. W., ktorý svoje závery zodpovedajúcim spôsobom nezdôvodnil) a pokiaľ za tohto zistenia v tomto ohľade jeho nezávadnosti súd prvej inštancie nemal pochybnosti o jeho vecnej správnosti, keďže na jeho záveroch bez ďalšieho svoje rozhodnutie založil (čo odobril tiež odvolací súd), nemožno mu pri absencii vecnej protiargumentácie žalobkyne voči záverom posudku, v tomto smere nič vytknúť. Námietky žalobkyne voči nemu sú len všeobecné, vágne, neindikujúce bez ďalšieho k reálnym pochybnostiam o správnosti jeho záverov, na rozdiel od posudku (vystaveného všeobecným lekárom Q.. W.) predloženého žalobkyňou, ktorý je z hľadiska zodpovedania rozhodujúcich odborných otázok nepreskúmateľný (čo konštatoval tiež znalec) a nedostatky v tomto smere sa nepodarilo odstrániť ani výsluchom tohto lekára, tiež obsahuje posúdenie odbornej otázky, ktorá do kompetencie všeobecného lekára nepatrí (hodnotenie psychickej ujmy), čím bol opodstatnene diskvalifikovaný z toho, aby bolo možné závery z neho plynúce favorizovať pred závermi znalca a z nich aj opodstatnene vychádzať.

42. Pokiaľ chcela žalobkyňa spochybníť závery znalca, bolo jej povinnosťou v rámci zákonnej koncentrácie konania produkovať v konkrétnostiach také vecné tvrdenia voči jeho záverom, a k nim také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca boli spôsobilé aj reálne spochybníť (prikladmo navrhnúť vykonanie revízneho posudku), čo síce učinila, avšak nezložila zálohu na vykonanie tohto dôkazu, čoho právnym dôsledkom bolo, že súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal (§ 253 ods. 3 CSP) a v tomto smere nebolo možné prijať iný záver ako ten, že žalobkyňa relevantným spôsobom závery znalca nespochybnila.

43. Za správne ako premlčaných, považuje odvolací súd tiež právne posúdenie uplatnených nárokov na náhradu materiálnej škody na topánkach v sume 5,- eur, natrhnutom golieri na vetrovke v sume 5,- eur a poškodenom laku na fotoaparáte v sume 20,- eur (ktorá škoda mala vzniknúť pri incidente 20.06.2011), tiež ušlého zisku, ktorý si uplatnila žalobkyňa v sume 281,71 eur (za obdobie trvajúcej PN od 21.6.2011 do 3.7.2011, kedy nemohla vykonávať podnikateľskú činnosť).

44. Pri práve na náhradu škody (s výnimkou škody na zdraví), je stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba (§ 106 ods. 1, 2 OZ), a to subjektívna (dvojočná) a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Subjektívna premlčacia lehota je z hľadiska jej začiatku spojená so subjektívnou stránkou poškodeného, týkajúcou sa jeho vedomostí o škode a vedomostí o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobkyňa o škode na veciach (že má natrhnutý golier, poškodené topánky a aj lak z fotoaparátu) musela mať vedomosť dňa 20.6.2011 (t.j. v deň samotného incidentu) za súčasnej zrejmej vedomosti o tom, kto jej ju spôsobil, teda, že za túto škodu zodpovedá žalovaná. Objektívna lehota začala plynúť od udalosti, z ktorej vznikla škoda, teda od 20.6.2011. Právo na náhradu majetkovej škody v sume 30,- eur sa premlčalo v subjektívnej lehote dňa 20.6.2013 (vo štvrtok, ktorý bol riadnym pracovným dňom) a to bez ohľadu na to, že objektívna lehota ešte neuplynula. Žaloba bola podaná na súde dňa 23.6.2014 (cca rok po uplynutí subjektívnej lehoty). Identicky správne záver prijal súd prvej inštancie pokiaľ ide o premlčanie práva na náhradu škody - ušlého zisku, ktoré rovnako podlieha kombinovanej premlčacej lehote. Žalobkyňa si uplatnila ušlý zisk za obdobie PN od 21.6.2011 do 3.7.2011 (keď najneskoršie dňom 3.7.2011 mala vedomosť o jeho výške za celé toto obdobie), ktorým dňom začala plynúť subjektívna lehota na jeho uplatnenie, ktorá uplynula dňa 3.7.2013 (čo bola streda, riadny pracovný deň) a s poukazom na deň podania žaloby na súde (23.6.2014) rovnako došlo k uplatneniu tohto nároku až takmer rok po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, bez ohľadu na to, že objektívna lehota ešte neuplynula.

45. Posúdenie vyššie uvedených nárokov súdom prvej inštancie ako premlčaných, tak považuje aj odvolací súd za správne.

46. Bez dopadu na ich vecnú správnosť je námietka žalobkyne o nepremičaní jej nárokov s poukazom na skutočnosť, že žaloba bola podaná na poštovú prepravu už dňa 19.6.2014, nie dňa 23.6.2014, z ktorého nesprávneho údaju podľa jej názoru vychádzal pri posudzovaní premlčania súd prvej inštancie. Zo spisu samotného takáto skutočnosť nevyplýva a žalobkyňa toto svoje tvrdenie nepreukázala (nepredložila doklad o podaní zásielky na poštovú prepravu dňa 19.6.2014). Žaloba založená na čl. 1 spisu je opatrená podacou pečiatkou súdu s dátumom podania 23.6.2014, pričom žiadna obálka k žalobe (tiež založená na inom mieste spisu) vzťahujúca sa k tomuto podaniu pripojená nie je. Pokiaľ by však aj boli prítomné určité pochybnosti o tom, či žalobkyňa podala žalobu na poštovú prepravu už dňa 19.6.2014, alebo osobne na súde až dňa 23.6.2014, nie je to z hľadiska posúdenia premlčania vo vzťahu k vyššie uvedeným nárokom na náhradu škody materiálnej, na zdraví, či ušlého zisku významným, keďže subjektívna lehota na uplatnenie práva uplynula už v roku 2013, teda takmer rok pred podaním žaloby.

47. Dôvodne však namieta žalobkyňa nesprávne právne posúdenie premlčania jej zostávajúceho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ako satisfakcie za ňou tvrdený zásah do jej osobnostných práv, keďže je pravdou, že súd prvej inštancie nesprávne stanovil koniec plynutia v tomto prípade všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty (§ 101 OZ), keďže právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch považuje judikatúra za majetkové právo (R 58/2014), ktoré premlčaniu podlieha. Za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyňa označuje udalosť zo dňa 20.6.2011, kedy došlo k incidentu medzi ňou

a žalovanou, kedy mala byť touto fyzicky napadnutá, čo teda považuje za rozhodujúci moment, kedy došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý viedol k nemajetkovej ujme, na uplatnenie náhrady ktorej začína plynúť premlčacia lehota dňom nasledujúcim, teda idúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu (porovnaj príkladom rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 265/2009, sp. zn. 2 Cdo/194/2011 na ktoré správne poukazuje súd prvej inštancie). Nasledujúcim dňom je v okolnostiach danej veci deň 21.6.2011 a súd prvej inštancie ustálil (správne), že od tohto momentu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá podľa jeho názoru (nesprávneho) uplynula dňa 21.6.2014. Súd prvej inštancie totiž pri počítaní času nezohľadnil ust. § 57 ods. 2 v tom čase účinného procesného kódexu (O.s.p.), vychádzajúc z ktorého vzhľadom na to, že deň 21.6.2014 bola sobota, došlo k posunutiu konca premlčacej lehoty na najbližší pracovný deň, čo bol práve pondelok dňa 23.6.2014 čo znamená, že žaloba v časti o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 1, 2 OZ) bola uplatnená včas, bez ohľadu na to, či by došlo k jej podaniu v ten deň osobne na súde prvej inštancie, alebo podaním u poštového prepravcu už dňa 19.6.2014, ako tvrdí a tiež dôvodne namieta žalobkyňa. Právo týkajúce sa tohto nároku tak premlčané v čase jeho uplatnenia žalobou na súde nebolo a názor súdu prvej inštancie v tomto ohľade nie je správny.

48. Súd prvej inštancie napriek záveru o premlčaní tohto nároku však tento posudzoval aj vecne, pričom s jeho názorom, že žalobkyňa vo vzťahu k nemu neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v jej povinnosti preukázať existenciu neoprávneného zásahu zo strany žalovanej spôsobilého zasiahnuť do sféry osobnostných práv žalobkyne s jeho kauzálnou súvislosťou so vznikom ujmy na strane žalovanej opodstatňujúcej úvahy o priznaní jej požadovanej satisfakcie (§ 11, § 13 ods. 1,2 OZ) aj odvolací súd považuje za správny, z ktorého dôvodu je vo výroku vecne správne tiež zamietajúce rozhodnutie v časti o tomto zostávajúcom nároku.

49. Žalobkyňa, ako bolo uvedené už vyššie, za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv považovala fyzické napadnutie žalovanou (ku ktorému malo dôjsť dňa 20.6.2011), žalovanej následné naň nadväzujúce krivé obvinenia a výpovede pred správnym orgánom, z toho plynúcu nesprávnosť rozhodnutia správneho orgánu vydaného v priestupkovom konaní z podnetu žalovanej, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.2012, nepravdivé tvrdenia o jej matke.

50. Fyzická osoba má vychádzajúc z ust. § 11 Občianskeho zákonníka právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, a aby jej bolo poskytnuté primerané zadošťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

51. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je konanie, neoprávnené smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé nepriaznivo zasiahnuť niektorú zo zložiek osobnosti fyzickej osoby. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť o.i. tiež slovom a písmom a v rámci nich nepravdivými tvrdeniami.

52. V konaní o nároku na ochranu osobnostných práv, znáša dôkazné bremeno predovšetkým žalobca, ktorý musí preukázať existenciu tvrdeného neoprávneného zásahu, teda spôsobilého k vzniku ujmy na jeho osobnostných právach, k naplneniu čoho v konkrétnostiach danej veci však podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý je zhodný s názorom súdu prvej inštancie, nedošlo.

53. Nie je sporným, že vzťahy medzi stranami sú dlhodobé a vážne narušené a je zjavné, že na tomto stave participujú svojim správaním obe strany. Nie je tiež sporným, že dňa 20.06.2011 došlo ku konfliktu medzi žalobkyňou a žalovanou, pričom priamy svedok jeho vzniku a celého priebehu nie je. Jeho účastníčky popisujú rozdielne tak jeho priebeh, ako aj miesto, kde mal prebehnúť a protichodne označujú jeho pôvodcu a dopad jeho konania do svojej sféry (žalobkyňa tvrdí, že sa odohral na verejnom chodníku, že ju napadla fyzicky žalovaná potom, ako ju videla s fotoaparátom na jej pozemku a spôsobila jej ujmu na zdraví a tiež materiálnu škodu, žalovaná na druhej strane tvrdí, že sa konflikt odohral na jej pozemku, kde sa neoprávnené pohybovala žalobkyňa, fotografovala ju a keď ju žalovaná vyzvala, aby s tým prestala, žalovanú fyzicky napadla a spôsobila jej zranenia). Spornou teda zostala pre uplatnený nárok ťažisková skutočnosť, či žalovaná napadla žalobkyňu, keďže od tejto skutočnosti ako ťažiskovej odvodzuje žalobkyňa zásah do jej osobnostných práv. Samotná žalobkyňa však nespochybňuje, že počiatok vzniknutej situácie (to, čo predchádzalo samotnému konfliktu) bol na pozemku žalovanej, na ktorom sa nachádzala žalobkyňa a fotografovala tam veci, ktoré podľa jej tvrdenia mali patriť do dedičstva

a ktoré mal otec žalovanej (jej brat) si privlastniť, čo mala vidieť žalovaná, v reakcii na čo ju napadla, ktoré samotné napadnutie sa však už malo odohrať podľa verzie žalobkyne na verejnom chodníku. Nesporným je teda fakt, že prebehol následne vzájomný konflikt medzi stranami, ktorý zjavne prebehol kvôli fotografovaniu na pozemku žalovanej žalobkyňou (či už vecí, alebo samotnej žalovanej v čom sa ich výpovede rôznia), na základe ktorého bola žalovaná na miesto privolaná hliadka polície a keďže žalobkyňa vykazovala agresívne správanie, bola krátkodobo umiestnená do cely predbežného zadržania. Obe strany na druhý deň po incidente navštívili lekára a majú zadokumentované drobné zranenia vzájomne tvrdiac, že boli spôsobené druhou stranou konfliktu za súčasného popierania, že tiež druhej strane ony samé nejaké zranenie spôsobili. Faktom však je, že na základe oznámenia žalovanej, bola vec políciou zadokumentovaná a odstúpená na priestupkové konanie, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím vydaným v správnom konaní (Rozhodnutím Obvodného úradu v V.k. R.-PD-R.-XXXX/XXXXX-XX zo dňa 12.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.11.2012, a ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustila tým, že dňa 20.6.2011 v čase okolo 10,24 hod. pred domom na T. R. X v O. pri konflikte so svojou neterou O. Q. túto do krvi poškriabala na zápästí pravej ruky a roztrhla jej koráľkový náramok, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním a spôsobila jej tak škodu v približnej výške 5,- eur).

54. Z vyššie uvedených skutočností teda síce nesporne vyplýva, že v tvrdený deň naozaj došlo ku vzájomnému konfliktu medzi stranami sporu, výsledky dokazovania však nesvedčia v prospech záveru o tom, že to bola žalovaná, ktorá neoprávnené napadla žalobkyňu, pokiaľ od tejto skutočnosti ako ťažiskovej odvodzuje svoj nárok na satisfakciu žalobkyňa. V neprospech žalobkyne vyznieva ňou samotnou tvrdená skutočnosť, že pred samotným konfliktom sa nachádzala na pozemku žalovanej a fotografovala tam určité veci, zjavne neuvažujúc, že k tomuto bez dovolenia vlastníka oprávnená nebola, čo sa javí a v podstate to vyplýva aj z výpovedí účastníčok konfliktu, ako spúšťač celého následného incidentu. V neprospech tvrdení žalobkyne vyznieva tiež rozhodnutie vydané v priestupkovom konaní, ktorým je viazaný tiež súd v tejto veci o tom, že to bola ona, ktorá sa v daný deň v rámci daného incidentu dopustila protiprávneho konania na žalovanej v rovine priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. I keď konflikt poznamenaný pravdepodobne aj fyzickou potýčkou medzi jeho účastníkmi zjavne na určitej úrovni prebehol, z dokazovania nevyplývalo, že to bola žalovaná, ktorá napadla žalobkyňu a v nadväznosti na to, že žalovaná o priebehu konfliktu nepravdivo vypovedala pred príslušnými orgánmi (čo ani bližšie nekonkretizovala), pričom samotné vydanie rozhodnutia v správnom konaní na ťarchu žalovanej nemôže ísť, keďže toto bolo vydané v medziach zákonných právomocí príslušným orgánom. Tvrdenia o nepravdivých skutočnostiach na adresu matky žalobkyne (starej matky žalovanej) neboli preukazované. Konanie žalovanej v rovine neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne v podobe ňou tvrdeného napadnutia jej žalovanou, tak žalobkyňa nepreukázala.

55. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na tej-ktorej strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalobkyňu, akým spôsobom svoj nárok formulovala a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladala a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalobkyne, či ňou tvrdené skutočnosti sú postačujúce a to vo vedomí, že nesprávne zvolená argumentácia, či pasivita jej môže priniesť negatívne dôsledky v spore, k naplneniu čoho aj došlo v posudzovanej veci vo vzťahu k uvedenému nároku, v podobe na jej neprospech v tejto časti vydaného rozhodnutia.

56. Sumárne teda, i keď bola vo vzťahu uplatneným dôvodom na odvolanie uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP zistená vada spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 OZ), nemala vo výsledku táto vada dopad na vecnú správnosť výrokovej - zamietajúcej časti rozhodnutia. Nad rámec tohto záveru totiž preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore v rozsahu potrebnom nielen pre rozhodnutie o účinkoch žalovanou vznesenej námietky premlčania, ale nad rámec toho aj naplnením zákonných predpokladov pre možnú zodpovednosť žalovanej za žalobkyňou tvrdený vznik škody na jej strane v jednotlivých nárokovaných zložkách, ako aj predpokladov pre záver o vzniku zodpovednosti za možnú ujmu žalobkyne na jej osobnostných právach,

výsledky dokazovania subsumoval pod správne právne predpisy, ktoré tiež správne na zistený skutkový stav interpretoval, pričom vydané zamietajúce rozhodnutie tiež odvolací súd považuje vo výroku za vecne správne s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti vo veci samej podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Svoje rozhodnutie v časti výroku I. (o veci samej) súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to (s výnimkou záveru o premlčaní nároku podľa § 13 OZ), aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (s výnimkou premlčania nároku podľa § 13 OZ), konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

57. Bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia je tiež ďalšia námietka žalobkyne o nevykonaní navrhovaných dôkazov (kontrolné znalecké dokazovanie znalcom X. X. Y., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia, či ustanovením znalca z odboru psychiatria, výsluchom napr. npor. P. Q., či rekonštrukciu incidentu ..), ktorou javí sa smeruje k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/ CSP. Uvedené dôkazy súd prvej inštancie nevykonával s poukazom na nezloženie preddavku na znalecké dokazovanie žalobkyňou (povinnosť jej bola uložená už za účinnosti CSP) a vo vzťahu k zostávajúcim návrhom s poukazom na premlčané nároky žalobkyne, ku ktorým sa návrhy vzťahovali.

58. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie účastníkov konania. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení, čo nemôže teda indikovať k záveru o porušení práva na spravodlivý proces, a nejedná sa ani o tzv. inú vadu konania spôsobilú mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navyiac, právnym následkom nesplnenia povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu vyplývajúcej z právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu (o ktorý prípad išlo vo vzťahu k návrhom na vykonanie kontrolného a iného znaleckého dokazovania) je zásadne nevykonanie dôkazu všeobecným súdom a pokračovanie ďalej v konaní bez vykonania navrhnutého dôkazu(-ov), čo môže v konečnom dôsledku viesť k tomu, že strana nebude spôsobilá uniesť v spore dôkazné bremeno. Prípadný procesný neúspech, ktorý môže s takto vzniknutou situáciou bezprostredne súvisieť, predstavuje zásadnú konzekvenciu v právnej sfére dotknutej strany, k naplneniu čoho došlo tiež na ťarchu žalobkyne, ktorá navrhovala znalecké dokazovanie (kontrolné a iné), keďže so znaleckým posudkom vypracovaným v priebehu konania ustanoveným znalcom nesúhlasila, avšak na výzvu súdu preddavok na trovy dôkazu nezložila. Pokiaľ súd prvej inštancie pokračoval bez jeho vykonania následne v konaní a rozhodnutie založil na dôkazoch v konaní vykonaných nepochybil z hľadiska ani jedného z vyššie uplatnených odvolacích dôvodov. Uvedený názor je súladný tiež s názorom najvyššej súdnej autority a to Ústavného súdu SR, ktorý vo svojom rozhodnutí (uznesenie Ústavného súdu SR zo 4. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 236/2019) vyslovil, že ak súd navrhnutý dôkaz nevykoná z dôvodu nesplnenia riadne uloženej preddavkovej povinnosti, neporuší tým základné právo strany na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže tento postup je legitimizovaný konkrétnym zákonným ustanovením (pozri čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). V opačnom prípade by bol popretý samotný účel § 253 ods. 3 CSP, vychádzajúc z ktorého ak strana preddavok na znalecké dokazovanie nezloží, súd dôkaz nevykoná, keď zároveň Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 už neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 141 ods. 4 OSP, podľa ktorého platilo, že trovy dôkazov, ktoré neboli kryté preddavkom, hradil štát.

59. Odvolacia argumentácia žalobkyne nie je opodstatnená ani vo vzťahu k ďalším uvádzaným návrhom na dokazovanie produkovaným pred súdom prvej inštancie - výsluch nadpor. P. Q., či rekonštrukciu incidentu a to ani z hľadiska odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm.

e/ CSP (nevykonanie navrhovaného dôkazu na zistenie rozhodujúcich skutočností). Ich nevykonanie by bolo možno za pochybenie súdu považovať len vtedy, ak by boli spôsobilé priniesť také relevantné skutkové zistenia, ktoré indikujú v prospech zlepšenia pozície unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam produkujúcej strany a boli tak zároveň spôsobilé ovplyvniť požadované rozhodnutie (či už v pozitívnom, či negatívnom význame). O takýto prípad však v posudzovanej veci nešlo. Výsluch svedka npor. Q. (ktorý bol súčasťou policajnej hliadky, ktorú žalovaná privolala na miesto incidentu) mal slúžiť k popisu zranení, ktoré mal vidieť po incidente u žalobkyne, resp. tiež nevidieť u žalovanej, avšak nárok na náhradu škody na zdraví žalobkyne je premlčaný. Rekonštrukcia mala slúžiť k preukázaniu nesprávneho rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktorým bolo konštatované protiprávne konanie žalobkyne voči žalovanej, ktorým žalovanej bola spôsobená škoda avšak súd v tomto konaní nielen nemá právomoc jeho preskúmania, ale naopak ako správne uvádza súd prvej inštancie, je ním viazaný (§ 193 CSP).

60. Žalobkyňa tiež v odvolaní uvádza, že uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP (existencia ďalších prostriedkov procesného útoku, či obrany, ktoré doposiaľ neboli použité), ktorý odvolací dôvod je súvzťažný s uplatňovaním skutkových tvrdení, či dôkazov, ktoré neboli v rámci zákonnej koncentrácie konania pred súdom prvej inštancie produkované, ale sú uplatňované až v rámci odvolacieho konania, ktorých prípustnosť ako tzv. novôt je potrebné vždy vyhodnotiť z hľadiska dikcie ust. § 366 CSP o.i. tiež nezavinením ich doterajšieho nepoužitia, pričom je to odvolateľ v konaní, koho zaťažuje povinnosť preukázať, že tieto nové prostriedky procesného útoku, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na tieto novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť, pričom na diskvalifikáciu týchto novôt postačuje aj opomenutie ich skoršieho predloženia zavinením z nedbalosti, či nesprávne (nedostatočne) zvolenej argumentácie pokiaľ ide o dôvodnosť nároku. Žalobkyňa však v odvolaní nekonkretizuje, ktoré skutočnosti, či dôkazy produkuje ako tzv. novoty za prítomnosti zdôvodnenia nemožnosti ich skoršieho uplatnenia, čím je tento odvolací dôvod diskvalifikovaný z prieskumu jeho naplnenia.

61. Odvolacie námietky žalobkyne vzťahujúce sa k veci samej (výroku I.) tak neboli podľa názoru odvolacieho súdu dôvodnými, resp. spôsobilými k odlišnému, na jej prospech vydanému rozhodnutiu.

62. Z vyššie uvedených dôvodov tak dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v jeho zamietajúcej časti (výrok I.) vo výroku vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil. Žalobkyňa v odvolaní nevedla žiadne podstatné, pre rozhodnutie relevantné skutočnosti, spôsobilé k odlišnému, v prospech nej vznikajúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

63. V konečnom dôsledku odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu argumentáciu žalobkyne smerujúcu voči rozhodnutiu o trovách konania medzi stranami sporu (výrok II.), prostredníctvom ktorej sa táto domáha aplikácie ust. § 257 CSP poukazom na okolnosti sporu. Keďže táto požiadavka žalobkyne bola súčasťou podaného odvolania, ktoré bolo doručené na vyjadrenie tiež žalovanej prostredníctvom jej právneho zástupcu, čím jej bol v rámci odvolacieho konania vytvorený priestor na zaujatie stanoviska k nemu, nebola prekážka, aby odvolací súd o tejto priamo rozhodol, i keď predmetom posudzovania súdom prvej inštancie nebola (napriek tomu, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je súd povinný zaoberať sa tiež existenciou okolností využítie takéhoto postupu indikujúcich a to bez ohľadu na to, či to strany sporu požadujú). Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu sa vo vzťahu k trovám konania, či aplikácii ust. § 257 CSP obmedzila na stanovisko, že požaduje priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu.

64. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

65. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia sa teda v sporovom konaní o ktoré ide tiež nepochybne v posudzovanej veci, povinnosť nahradiť trovy konania primárne spravuje zásadou úspechu v konaní čo znamená, že strana, ktorá v spore uspela, má v princípe právo na to, aby sa jej nahradili trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedených zásad je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP.

67. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

68. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

69. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej, či je možnosť plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný, alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

70. Judikatúra však tiež konštatuje, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladom viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

71. Pri posudzovaní možnosti aplikácie ust. § 257 CSP nemožno tiež v konečnom dôsledku opomenúť, že náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu, alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde a tiež sankčnú funkciu.

72. V konkrétnostiach posudzovanej veci súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol za aplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP a vo svetle plného úspechu žalovanej v spore, tejto priznal plný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá zaznamenala plný neúspech, ktoré rozhodnutie vo svetle zásady úspechu je v princípe správne.

73. Odvolaciemu súdu však z úradnej povinnosti, tiež z hľadiska odvolacej argumentácie žalobkyne zostávalo posúdiť, či v posudzovanej veci existujú také výnimočné okolnosti, ktoré by prostredníctvom uplatnenia moderačného práva súdu majúceho pôvod v ustanovení § 257 CSP opodstatňovali iné, výnimočné rozhodnutie v tejto otázke, na rozdiel od toho, ktoré prichádza do úvahy vo svetle základných zásad ovládajúcich rozhodovanie o trovách v sporovom konaní (§ 255 CSP).

74. Posúdením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že boli naplnené zákonné predpoklady, udržateľne vo svetle všetkých kritérií na ťarchu žalovanej ako úspešnej v spore, prekenuť jej úspech pri rozhodovaní o trovách konania prostredníctvom aplikácie § 257 CSP na prospech žalobkyne.

75. Pokiaľ ide o sociálny aspekt na strane žalobkyne, vychádzajúc z obsahu spisu, táto je na rozdiel od žalovanej už starobná dôchodkyňa, s výškou dôchodku 476,30 eur mesačne. Je tiež zamestnaná na dohodu v spoločnosti Y. od 1.1.2022, kde dosahuje len príjem v rozmedzí od 61,24 eur do 63,53

eur mesačne. Má mesačné výdavky v súvislosti s bývaním v sume cca 400,- eur, ktoré pomery tiež súd prvej inštancie posúdil ako odôvodňujúce jej priznanie od platenia súdnych poplatkov (uznesenie zo dňa 31.8.2022, sp. zn. 6C/98/2014 - 312), čo už samo osebe nasvedčuje v prospech úvah o možnosti aplikácie ust. § 257 CSP. Napriek tomu rozhodujúcim pre takýto postup sú podľa názoru odvolacieho súdu okolnosti sporu s prihliadnutím na preventívnu a sankčnú funkciu inštitútu trov konania. Od počiatku sporu je totiž zrejmé, že jeho vznik, ako aj priebeh má pôvod v závažne narušených vzájomných vzťahoch medzi stranami sporu napriek tomu, že ide o blízkych príbuzných (žalovaná je neterou žalobkyne), ktoré zasahujú nepriaznivo aj ďalšie príbuzenstvo. Javí sa, že obe vlastnia jednotlivé časti dvojdomu v O., ktoré vlastníckeho právo bolo poznamenané sporom o vrátenie daru, či spôsob hospodárenia/užívania, takže prichádzajú do bezprostredného kontaktu priebežne aj z tohto titulu. Dôsledkom nemožnosti riešenia vzájomne negatívneho ladenia bol aj konflikt dňa 20.06.2011 a naň nadväzujúce obojstranne produkované podania na rôzne inštitúcie, vedené priestupkové konania, či nakoniec tento spor, poznamenaný vznikom trov konania. Ktorá zo strán vo väčšom/menšom rozsahu zapríčinila incident, či vyvolala okolnosti jeho priebehu, ktoré vyústili tiež do zranení oboch (i keď nie významných) nie je možné bezpečne ustáliť. Je síce pravdou, že v neprospech žalobkyne vyznieva rozhodnutie vydané v priestupkovom konaní, na strane druhej však identické konanie iniciované žalobkyňou voči žalovanej bolo zastavené len z procesných dôvodov. Za spravodlivé preto je podľa názoru odvolacieho súdu v týchto okolnostiach, s prihliadnutím tiež na sociálny aspekt na strane žalobkyne také rozhodnutie o trovách konania, dôsledkom ktorého si obe strany budú znášať trovy konania, ktoré im vznikli tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, ktoré rozhodnutie môže byť pre obe motivujúce pre budúcnosť k solidnému riešeniu vzájomných situácií, ktoré im život prinesie a zároveň sankčne v tejto miere postihne ich doterajšie správanie, dôsledkom ktorého je vyvolávanie rôznych konaní riešiacich ich konflikty, tiež aby racionálne zvažovali pre prípad sporu svoje postoje v ňom.

76. Z vyššie uvedených dôvodov, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. (o trovách konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie) nepovažoval za správne a toto za použitia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho zrušenie, a nebolo tiež spôsobilé ani k potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

77. Súčasne z identických dôvodov ako v prípade trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie, o náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobkyne a žalovanej rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám nárok na ich náhradu nepriznal, majúc za to, že to bude dostatočne pre strany motivujúce k usporiadaniu ich vzájomných vzťahov, či riešeniu vzniknutých možných situácií primeraným spôsobom.

78. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).